

(9) ਫਿਰ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇੰਸਪੈਕਟਰ-ਜਨਰਲ ਪੁਲਿਸ, ਪੰਜਾਬ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਥਾਰਟੀ ਸੀ ਅਤੇ ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਅਥਾਰਟੀ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਰਾਜ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਡੈਪੂਟੇਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿਚ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਕੋਈ ਗੁਣ ਹੈ। ਜੇ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੇਵਾਵਾਂ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 7 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪਰਾਧਿਕ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ੀ ਕਾਰਵਾਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਲੈਣ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(10) ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੱਖਾਂ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨੁਕਤਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ।

(11) ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਦਰਖਾਸਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਜ਼ਮਾਨਤ ਅਤੇ ਐਫ.ਆਈ.ਆਰ. ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਐਨ.ਕੇ.ਐਸ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਬਾਲ ਰਾਜ ਤੁਲੀ, ਜੇ.

ਹਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਜਵਾਬਦਾਰ

1968 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 2056

3 ਅਗਸਤ 1970 ਈ

ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਟੈਕਸ ਵਿਭਾਗ (ਸਟੇਟ ਸਰਵਿਸ ਕਲਾਸ III-ਏ) ਨਿਯਮ (1956) - ਨਿਯਮ 5 (ਏ), 7.ਬੀ,

Hardial Singh v. State of Punjab etc. (Tuli, J.)

9(ਬੀ), 9(ਸੀ) ਅਤੇ 19 - ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950 - ਆਰਟੀਕਲ 14 ਅਤੇ 309) - ਨਿਯਮ 19 ਦੇ ਤਹਿਤ ਢਿੱਲ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕੀ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੌਪਣਾ - ਨਿਯਮ 19 - ਕੀ ਧਾਰਾ 309 ਦੀ ਅਤਿ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ - ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ - ਕੀ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ; ਧਾਰਾ ? ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀ - ਵਾਪਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਦੱਸੋ ਨੋਟਿਸ - ਕੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ, ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਵਿਭਾਗ (ਸਟੇਟ ਸਰਵਿਸ ਕਲਾਸ III-ਏ) ਰੂਲਜ਼ (1956) ਦੇ ਨਿਯਮ 19 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸਰਕਾਰ, ਰਾਜਪਾਲ ਜਾਂ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਕੇ, ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਫਰੇਮਰ, ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਅਤੇ ਛੋਟ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ

ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਜਾਂ ਪਾਲਿਸੀ ਐਡਮ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾ ਤਾਂ ਆਪਹੁਦਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੌਪਣਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਮ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸੇਵਾ ਦੇ ਹਰੇਕ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਾਜਪਾਲ ਕੋਲ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲਤ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਨੂੰ ਹਰ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜਪਾਲ ਫਿਰ ਜਾਂਚ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਢਿੱਲ ਸਹੀ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ ਨਿਯਮ 19 ਦੁਆਰਾ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਢਿੱਲ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 309 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(ਪਾਰਾ 7 ਅਤੇ 8)

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਿਯਮ 19 ਦੇ ਤਹਿਤ ਢਿੱਲ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਗ ਜਾਂ ਵਰਗ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। "ਚੁਣੇ ਅਤੇ ਚੁਣੇ" ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣੀ ਪਵੇਗੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਢਿੱਲ ਦਿੰਦੇ ਸਮੇਂ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਾਰਨ ਦਰਜ ਕਰਨੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਆਪਹੁਦਰੇ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਇੱਕ ਵਰਗ ਜਾਂ ਵਰਗ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਢਿੱਲ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਸੇ ਵਰਗ ਜਾਂ ਵਰਗ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ,o ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਉਸ ਢਿੱਲ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਿਤਕਰੇ ਭਰੇ ਵੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਢਿੱਲ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤਿਅੰਤ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੈ। ਢਿੱਲ ਦੇਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੋਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਢੁਕਵਾਂ ਜਾਂ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਢਿੱਲ ਦੇਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਛੋਟ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਮਨਮਾਨੀ, ਨੰਗੀ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੁਕਮਾਂ ਲਈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 19 ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੈਧ ਹੈ।

(ਪਾਰਾ ੯)

ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਰਿਵਰਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਨਾ ਕਰਨਾ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਿਵਰਟ ਕੀਤੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ।

(ਪਾਰਾ 14)

ਪਟੀਸ਼ਨ>* ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ J ਦੀ ਧਾਰਾ 1 ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ, ਮਨਮਾਨੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਚਿਤ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਰਿੱਟ; ਜਾਂ 15 ਜੂਨ, 1968 (ਅਗੋਂਜੀ ਬੀ) ਦੇ

Hardial Singh v. State of Punjab etc. (Tuli, J.)

ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਇਪਗਨਡ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਜਾਵੇ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਕੇ ਉਲਟੀਪ ਸਿੰਘ , ਐਮਜੇਐਸ ਐਸ ਏਥੀ ਅਤੇ ਡੀ ਅਲਜੀਤ ਸਿੰਘ , ਏ ਵਕੀਲ ਸਨ।

DN R AMPAI , ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਏ ਵਕੀਲ -G ENERAL , (P UNJAB) ਜਵਾਬ ਨੰਬਰ 1 ਲਈ ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਲਈ ਐਮ.ਆਰ.ਏ.ਗਨੀਹੋਤਰੀ , ਇੱਕ ਡੀਵੇਕੇਟ ।

(8) ਐਸ. ਸ਼ਾਂਤ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 6, 7 ਅਤੇ 8 ਲਈ।

ਆਰਪੀ ਸਾਹਨੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਮੈਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ 3.

ਨਿਰਣਾ

(9) ਆਰ.ਟੀ.ਉਲੀ , ਜੇ.—(1) ਪਟੀਸ਼ਨਰ 27 ਮਈ, 1941 ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਕਲਰਕ ਵਜੋਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੂੰ 1944 ਵਿੱਚ ਸੀਨੀਅਰ ਸਟੈਨੋ-ਟਾਈਪਿਸਟ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 7 ਜਨਵਰੀ 1949 ਨੂੰ ਸਟੈਨੋਗ੍ਰਾਫਰ ਡਾ. ਉਸ ਨੂੰ ਜੂਨ, 1950 ਵਿੱਚ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਅਤੇ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਸਬ-ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਦੇ ਵਿਲੀਨ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਉਹ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1966 ਤੋਂ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ - ਮਿਤੀ. 28 ਮਾਰਚ, 1968, (ਕਾਪੀ ਅਨੁਸੂਚੀ R-3/1), ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ 12 ਹੋਰ ਟੈਕਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹੀ 6 ਤੋਂ 9 ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ, ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਅਸਥਾਈ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਹਾਇਕ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਫਸਰ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸੇ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਮਨਿਸਟੀਰੀਅਲ ਸਟਾਫ਼ ਦੇ ਚਾਰ ਮੈਂਬਰ , ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ 3 ਤੋਂ 5 ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹਾਇਕ ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ ਕਰ ਅਫਸਰ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਹੁਕਮ (ਨਕਲ 'ਏ') ਦੁਆਰਾ, ਸਾਰੇ ਤੇਰ੍ਹਾਂ ਟੈਕਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਅਤੇ ਮਨਿਸਟੀਰੀਅਲ ਸਟਾਫ਼ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮੈਂਬਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਤੋਂ 5, ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨੰਬਰ 13 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 6 ਤੋਂ 9 ਨੂੰ ਲੜੀ ਨੰਬਰ 2, 3, 5 ਅਤੇ 12 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਤੋਂ 5 ਨੂੰ ਲੜੀ ਨੰਬਰ 14, 15 ਅਤੇ 16 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਹਾਇਕ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਫਸਰਾਂ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਭ ਤੋਂ ਜੂਨੀਅਰ ਸੀ। ਜਵਾਬ ਕਰਤਾ 2, ਐਸ.ਐਸ. ਪਾਹਵਾ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਟੈਕਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਵੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਹਾਇਕ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਫਸਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1968 ਨੂੰ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਇੱਕ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀਤੀ, ਜਿਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ 15 ਜੂਨ, 1968 ਦੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ, ਨਿਯਮਾਂ 5(ਏ) ਅਤੇ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲ ਦੇ ਕੇ ਉਸਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਪੰਜਾਬ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਵਿਭਾਗ (ਸਟੇਟ ਸਰਵਿਸ ਕਲਾਸ ਇਨ-ਏ) ਰੂਲਜ਼, 1956 ਦਾ 7-ਬੀ (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਯਮ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ), ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਜੂਨੀਅਰ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ■ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਵਜੋਂ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਸੀ ਸਭ ਤੋਂ ਜੂਨੀਅਰ ਇਹ ਅੱਗੇ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਸਹਾਇਕ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਅਸਲ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੇਗਾ, ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਰਜਕਾਲ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ। ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਦੀ ਸਹਾਇਕ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤੀ ਪੰਜਾਬ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਿਯਮਤ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਿੱਧੀ ਭਰਤੀ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਗਏ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਮਿਤੀ 15 ਜੂਨ, 1968 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦੇਣ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਮਿਕਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਅਸਲ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਭੇਜਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। 1968 ਦਾ 4118

(2) ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇੱਕ ਨਕਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਜਵਾਬ

Hardial Singh v. State of Punjab etc. (Tuli, J.)

ਵੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(3) ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀਆਂ 2 ਤੋਂ 9 ਦੀਆਂ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ 5(ਏ), 7-ਬੀ, 9(ਬੀ) ਅਤੇ 9(ਸੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿੱਲ ਦੇ ਕੇ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਦੇ ਨਿਯਮ 19 ਦੁਆਰਾ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਜੋ ਕਿ ਨਿਯਮ 19 ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਸੀਵਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਅਤੇ 309 ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ।

(4) ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਇਹ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਅਤੇ 6 ਤੋਂ 9 ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 3 ਤੋਂ 5 ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ 3 ਤੋਂ 5 ਮੰਤਰੀਆਂ ਦੇ ਸਨ। ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫਤਰ ਦਾ ਸਟਾਫ ਜਦੋਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਟੈਕਸ ਨਿਰੀਖਕ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। ਨਿਯਮ 6 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਹਨਾਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਲਈ ਵੱਖਰਾ ਕੋਟਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਕਾਬਲਾ ਇੱਕੋ ਵਰਗ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੈ। ਨਿਯਮ 9 ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੇ ਮਨਿਸਟੀਰੀਅਲ ਸਟਾਫ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਭਰਤੀ ਲਈ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ: -

“ਨਿਯਮ 5 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਬਾਦਲੇ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ-

(a) ਪੰਜ ਸਾਲ ਦੀ ਲਗਾਤਾਰ ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ;

51.1

(b) ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਨਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਅਕਤੂਬਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 40 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਲਈ ਹੈ, ਅਤੇ (ਸੀ) ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦਾ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਨਹੀਂ ਹੈ:

ਉਚਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਮਰ ਸੀਮਾ ਅਤੇ ਵਿਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿੱਲ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ।”

ਨਿਯਮ 9 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉੱਚਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਮਰ ਸੀਮਾ ਅਤੇ ਵਿਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿੱਲ ਦੇਣ ਲਈ ਸ਼੍ਰੇਣੀਬੱਧ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਾਂ 9 (ਬੀ) ਅਤੇ 9 (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਵਿੱਲ 3 ਤੋਂ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਨਿਯਮ 9 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਅਧੀਨ ਵਿੱਲ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 3 ਤੋਂ 5 ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿੱਲ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਜਾਇਜ਼ਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੀ। ਨਿਯਮ 9 ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਮਰ ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਵਿੱਲ ਦੇਣ ਵੇਲੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਆ ਕੈਸ਼ਨਲ ਯੋਗਤਾਵਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਯਮ 19 ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। 1) ਇਸ ਲਈ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਵੈਧ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 3 ਤੋਂ 5 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ।

(5) ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਬਾਰ ਵਿਖੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰਿਜ਼ਲ ਪੌਡੈਂਟਸ 3 ਤੋਂ 5 ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਵਿੱਲ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। ਇਹਨਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਲਈ ਧਿਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਹਾਇਕ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਜੂਨੀਅਰ ਸਨ ਅਤੇ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਜੂਨੀਅਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 3 ਤੋਂ 5 ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਮੁਕਾਬਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸਦੀ ਤਰੱਕੀ 'ਤੇ, ਸਹਾਇਕ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਫਸਰ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਰ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਜੂਨੀਅਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨਾ ਪਿਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਹੈ; ਇਸ ਲਈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 3 ਤੋਂ 5 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਰਾਹਤ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ।

Hardial Singh v. State of Punjab etc. (Tuli, J.)

(6) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 19 ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 309 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜਪਾਲ ਦੀ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੌਂਪਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਹੈ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਾਂ ਉਪਰੋਕਤ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਸਿਵਲ ਮਿਸਸੇਲਾ ਨਿਊਸ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਮੈਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਇਹ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਨਿਯਮ 19, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 1956 ਵਿੱਚ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਹੇਠਾਂ ਪੜ੍ਹੋ: -

19, ਸਖਤ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਅਤੇ ਛੋਟ। - ਜਿੱਥੇ ਰਾਜਪਾਲ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬੇਲੋੜੀ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗੀ, ਉਹ ਹੁਕਮ ਦੇ ਕੇ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹੋਵੇ, ਵੰਡ ਜਾਂ ਢਿੱਲ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਿਆਂਪੂਰਨ ਅਤੇ ਨਿਆਂਪੂਰਣ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੇਸ।"

ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਢਿੱਲ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਬੇਲੋੜੀ ਕਠਿਨਾਈ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ। ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 8807-E&T(II)-64/1083, ਮਿਤੀ 12 ਫਰਵਰੀ, 1965 ਦੁਆਰਾ, ਇਹ ਨਿਯਮ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: —

"ਜਿੱਥੇ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਹੈ, ਉਹ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਵਰਗ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ।"

ਨਿਯਮ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ (i) ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਰਾਇ ਬਣਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਢਿੱਲ ਹੈ ਅਤੇ (ii) ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇਣ ਲਈ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਾਰਨ ਦਰਜ ਕਰਨੇ ਹੋਣਗੇ। . ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 309 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰਾਜ ਸੇਵਾਵਾਂ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਰਾਜਪਾਲ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇੱਕ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਰਜ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯਮ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਰਹਿਣੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਅਤੇ ਰਾਜਪਾਲ ਉਸ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਕੋਈ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਜਿੰਨੀ ਵੀ ਉੱਚੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਸਕੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਹ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਵਿਧਾਨਕ ਸੰਸਥਾ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਕਰ ਸਕੇ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ 7-ਬੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਇਸਦੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਨੂੰ ਵੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਭਰਤੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। . ਇਸ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਭਰੋਸਾ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ (ਸ਼ਮਸ਼ੇਰ ਬਹਾਦਰ ਅਤੇ ਨਰੂਲਾ, ਜੇ. ਜੇ.) ਦੇ *ਟੀ.ਜੇ.ਮਰਾਓ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਓਧਰਸ*, (1) ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 77 ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵੈਧਤਾ

(1) 1969 CLJ 563.

ਪੰਜਾਬ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾਵਾਂ ਐਕਟ, 1961, ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੌਂਪੇ ਜਾਣ ਕਾਰਨ ਪੀੜਤ ਹੈ। ਉਹ ਭਾਗ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ:-

"77. ਸਰਕਾਰ, ਆਮ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ, ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਣ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾ ਜਾਂ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾਵਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਗ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਅਜਿਹੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ' ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੋਧਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਸੋਸਾਇਟੀਆਂ ਜਾਂ ਸੋਸਾਇਟੀਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਜੋ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ।

(7) ਧਾਰਾ 77 ਦੇ ਅਧੀਨ<ਪਾਵਰਸਟੇਸਟਿਡਿੰਡਰ : ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਧਾਰਾ 24 ਅਤੇ 26 ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਜਨਰਲ ਮੀਟਿੰਗ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਜ਼ੋਨਾਂ ਵਿੱਚ ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, 6 ਜੁਲਾਈ, 1963 ਨੂੰ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਸੋਸਾਇਟੀਜ਼ ਐਕਟ, 1961, ਉਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 22 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਅੱਗੇ ਵਧੀ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਸਟੈਚੂ ਟੋਰੀ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੋਰਡ ਆਫ ਡਾਇਰੈਕਟਰਜ਼ ਦੀ ਚੋਣ ਇੱਕ ਆਮ

Hardial Singh v. State of Punjab etc. (Tuli, J.)

ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ ਸੀ ਜਦੋਂ ਕਿ ਗਲਤ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਜ਼ੋਨਲ ਵੋਟਰਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਨੇ ਚੋਣਾਂ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰਾ ਆਧਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਨੀਤੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਸੀ ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਹਿਕਾਰੀ ਸਭਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਆਮ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਚੁਣੇ ਜਾਣੇ ਸਨ। ਜ਼ੋਨਾਂ ਤੋਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਸਿਰਫ ਉਹਨਾਂ ਜ਼ੋਨਾਂ ਦੇ ਸ਼ੇਅਰ ਧਾਰਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਫੈਸਲਿਆਂ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕੁਝ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਕੋ-ਆਪਰੇਟਿਵ ਸੁਸਾਇਟੀਜ਼ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 77 ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਫਦ ਦੇ ਦਾਗ ਤੋਂ ਪੀੜਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਸਿਟੋ ਵਜੋਂ ਅਣਪਛਾਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕੇਸ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 19 ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 309 ਦੀ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਨੌਕਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਲਈ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ। ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਭਰਤੀ ਦੀ ਵਿਧੀ, ਜ਼ਰੂਰੀ ਯੋਗਤਾਵਾਂ, ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦਾ ਢੰਗ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਨਿਯਮ 6 ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 5 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਭਰਤੀ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਰੋਤਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੋਟੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਜੇ ਇਹ ਨਿਯਮ ਹੈ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮ 5 ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸੇਵਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਵਿੱਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਉੱਚੇ ਰੈਂਕ ਲਈ ਤਰੱਕੀ ਦੇ ਯੋਗ ਸਨ। ਉਸ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਜੋੜਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਯਮ 7-ਬੀ ਵਿੱਚ। ਗਵਰਨਰ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਕਾਦਮਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਦੇ ਕੁਝ ਮੈਂਬਰਾਂ ਲਈ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਉੱਚ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗ ਸਨ ਪਰ ਤਰੱਕੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਅਕਾਦਮਿਕ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੰਬੇ ਤਜਰਬੇ ਦਾ। ਇਹ ਵੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 5 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਅਤੇ (ਬੀ) ਅਧੀਨ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸ਼੍ਰੇਣੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਦੀ ਕਾਫੀ ਗਿਣਤੀ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ (ਬੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੰਤਰੀ ਸਟਾਫ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਲਈ ਨਿਯਮ 5(ਏ) ਦੇ ਨਿਯਮ 9 ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਮਰ-ਸੀਮਾ ਅਤੇ ਵਿਦਿਅਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲ ਦੇਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਸੇਵਾ ਦੀ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਲੰਬਾਈ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਿਯਮ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੋਧ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ, ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਭਾਗ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਨ, ਦੇ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਕਾਦਮਿਕ ਯੋਗਤਾ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ, ਉਸ ਯੋਗਤਾ ਨੂੰ ਢਿੱਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਇੱਕ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਢਿੱਲ ਦੇਣ ਲਈ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਵੀ ਦਰਜ ਕਰਨੇ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਢਿੱਲ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਕੇ, ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਵਜੋਂ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਢਿੱਲ ਉਪਬੰਧਾਂ ਜਾਂ ਨੀਤੀ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ। ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾ ਤਾਂ ਆਪਹੁਦਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੋਪਣਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੇਵਾ ਦੇ ਹਰੇਕ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਾਜਪਾਲ ਕੋਲ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲਤ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਦੀ ਢਿੱਲ ਨੂੰ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਰਾਜਪਾਲ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ - ਇੱਕ ਦੁਖੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਰਾਜਪਾਲ ਫਿਰ ਜਾਂਚ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਢਿੱਲ ਸਹੀ ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲ ਦੇ ਹੁਕਮ (ਕਾਪੀ ਆਰ-3/1) ਨੂੰ 'ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਦਾ ਹੁਕਮ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(8) ਲਈ ਲਈ; ਇਹ ਕਾਰਨ ਉਪਰੋਕਤ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਿਯਮ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 309 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

(9) ਨਿਯਮ 19 ਦੀ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਅਗਲਾ ਹਮਲਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਧਾਰਨ ਕਾਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਢਿੱਲ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਗ ਜਾਂ ਵਰਗ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। "ਚੁਣੇ ਅਤੇ ਚੁਣੇ" ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ, ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰਾਏ ਬਣਾਉਣੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਖਰਚੀਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਢਿੱਲ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕਾਰਨ ਦਰਜ ਕਰਨੇ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਆਪਹੁਦਰੇ ਜਾਂ ਵਿਤਕਰੇ ਵਾਲੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੈ

Hardial Singh v. State of Punjab etc. (Tuli, J.)

ਅਤੇ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਰਗ ਜਾਂ ਵਰਗ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਢਿੱਲ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਸੇ ਵਰਗ ਜਾਂ ਵਰਗ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਛੋਟ ਦੇਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਉਸ ਢਿੱਲ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਵਿਤਕਰੇ ਭਰੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਪਰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਢਿੱਲ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤਿਅੰਤ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਢਿੱਲ ਦੇਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਦੀ ਵੀ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਢੁਕਵਾਂ ਜਾਂ ਢੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਢਿੱਲ ਦੇਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਪਰ ਇਹ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀ ਗਈ ਛੋਟ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਮਨਮਾਨੀ, ਨੰਗੀ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤੀ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 19 ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੈਧ ਹੈ।

(10) 28 ਮਾਰਚ, 1968 ਨੂੰ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਢਿੱਲ ਦੇ ਹੁਕਮ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਸਮੇਤ 13 ਟੈਕਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਮਾਰਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਨਿਯਮ 19 ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਭਾਵ, ਕੋਈ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਰਾਇ ਬਣਾਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਢਿੱਲ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਂ ਮੁਨਾਸਿਬ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਢਿੱਲ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਦਿਅਕ ਸਹਾਇਕ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ 13 ਟੈਕਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਸਬੰਧੀ ਰਿਕਾਰਡ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਪੰਜਾਬ ਨੇ 29 ਟੈਕਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ 13 ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਅਸਾਮੀਆਂ ਭਰਨ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਮੌਜੂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਐਡ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ 2 ਅਤੇ 6 ਤੋਂ 9 ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉਹ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ 13 ਨਾਵਾਂ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਅਤੇ 6 ਤੋਂ 9 ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਸਕੱਤਰੇਤ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ ਤਾਂ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਕਤੂਬਰ, 1967 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਚੋਣ ਵਿੱਚ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਕਾਦਮਿਕ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਗ੍ਰੈਜੂਏਟਾਂ ਦੇ ਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਵਿਚਾਰਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਫਸਰ ਵਜੋਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਮੰਤਵ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਅੰਡਰ-ਗਰੈਜੂਏਟ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸੀਨੀਅਰ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮੁਸ਼ਕਿਲ ਨਾ ਆਵੇ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਣਗੌਲਿਆ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਿਲ ਦੁਖੇਗਾ। ਦਫਤਰ ਦੇ ਇਸ ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ ਡੀ- ਪੁਟੀ ਸਕੱਤਰ, ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ ਕਰ, ਪੰਜਾਬ; ਨੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ "ਪਿਛਲੀ ਵਾਰ ਅਸੀਂ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਟੈਕਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਅਤੇ ਆਬਕਾਰੀ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਲਈ ਪ੍ਰਮੋਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਗੈਰ-ਗ੍ਰੈਜੂਏਟਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਆਰਾਮ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਲਈ। ਉਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਆਰਾਮ ਇਕਸਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ* ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਉਲਝਣਾਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਜਾਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਭੇਜਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਕਰ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਵੀ ਹਨ, ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ 7 ਮਾਰਚ, 1968 ਦੀ ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੋਟ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਸਕੱਤਰ ਨਾਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ, ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਬਾਰੇ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਲਏ ਗਏ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਹਾਇਕ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ 'ਤੇ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਦੀ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਹੋਣ ਦੇ ਅਕਾਦਮਿਕ ਯੋਗਤਾ ਫਿਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲ ਦੇਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਬਸ਼ਰਤ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਯੋਗ ਹੋਣ। ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੇਵਾ ਰਿਕਾਰਡਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿੱਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਸਿਫਾਰਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਢਿੱਲ ਦੇਣ ਬਾਰੇ ਸਨ। ਮੰਤਰੀ ਨੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ 13 ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 28 ਮਾਰਚ 1968 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਰਾਹੀਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। 13 ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਲਏ ਗਏ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੀਨੀਅਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਲਈ ਦਿਲ ਦੁਖਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਨਿਯਮ 7-ਬੀ ਦੇ ਸੀਮਿਲਨ ਲਈ। ਢਿੱਲ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕਾਰਨ ਹੋਣ। ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਕਾਰਨ ਹਨ।

Hardial Singh v. State of Punjab etc. (Tuli, J.)

ਰਸਮੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਫਾਈਲ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਰਨ ਇਨ੍ਹੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਹੁਕਮ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(11) ਜੂਨੀ, 15,' (1968, ਸਹਾਇਕ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਪਦਉੱਨਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਸ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ, ਅਸਥਾਈ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਪਦ-ਉੱਨਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਕੋਲ ਇਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ (ਅੰਕੜਾ R-3/1) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ-

“ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੀ ਬਤੌਰ ਸਹਾਇਕ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਫਸਰ ਨਿਯੁਕਤੀਆਂ ਪੰਜਾਬ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਉਹ ਸਿੱਧੀ ਭਰਤੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮਤ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਯੋਗ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਜਲਦੀ ਤੋਂ ਜਲਦੀ ਵਾਪਸੀ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਗੇ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।”

(12) The!Ireversion ਵੀ ►uofispunishment ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸੀ ਪਰ ਜਵਾਬੀ ਡੈਟ 2 ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰਿਵਰਸ਼ਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿਵਲ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਸਥਾਈ ਉੱਚ ਦੇ ਇਮਲੂਮੈਂਟਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਝੱਲਿਆ ਹੈ। ਪੋਸਟ ਅਤੇ ਉੱਚ ਰੈਂਕ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਨਿਰੰਤਰ ਸੇਵਾ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀਕਰਣ 'ਤੇ ਉੱਚ ਰੈਂਕ 'ਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੇ ਕ੍ਰਮ 'ਤੇ ਮਾੜਾ ਅਸਰ ਪਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਬਦਲੀ ਇਸ ਲਈ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਲੋਕ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਾਂ ਸਿੱਧੀ ਭਰਤੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰੈਗੂਲਰ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲਈ ਯੋਗ ਉਮੀਦਵਾਰ ਉਪਲਬਧ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਵਾਪਸੀ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੁੰਦੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਉੱਤੇ ਇਹ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉੜੀਸਾ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਡਾ. (ਮਿਸ) ਬੀ ਇਨਪਾਨੀ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ 2 ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਦੇਵੇ। ਦੇਈ ਅਤੇ ਹੋਰ (2). ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਦੇਖਿਆ-

“ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਆਰਡਰ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਹੈ, ਪਰ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਆਦੇਸ਼ ਵੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(2) ਏਆਈਆਰ 1967 ਐਸਸੀ 1269.

ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਰਾਜ ਦੇ ਕੇਸ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਸਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਸਬੂਤ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਜਾਂ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ।

(13) ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਅਜੀਬ ਸਿੰਘ ਬਖਸ਼ੀ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਰਾਜ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (3) ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਣਵਾਈ ਕੀਤੀ: -

“ਕੀ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਹੈ, ਇਹ ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ। ਜੇਕਰ ਨਿਯਤ ਸੀਬੀਆਰਸੀ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਜਿੱਥੇ ਸਿਵਲ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਕਿ-

ਨੋਟਿਸ ਪੇਟੀਆਈ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ

ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 16, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਿਯੁਕਤੀ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਭਰਤੀ ਪਰ ਉਦੋਂ ਹੀ

Hardial Singh v. State of Punjab etc. (Tuli, J.)

ਅਮਲ ਵਿੱਚ ਆਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਸੁਪਰਡੈਟਾਂ (ਆਰ ਐਡ ਆਰ) ਦੀਆਂ ਅਸਾਮੀਆਂ ਲਈ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ।"

(14) ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਦੇ ਸੇਵਾ ਰਿਕਾਰਡ ਨੇ ਸਹਾਇਕ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਤਰੱਕੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਠਹਿਰਾਇਆ। ਜਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਆਬਕਾਰੀ ਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ 29 ਟੈਕਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਦਿਆਂ 13 ਵਿੱਚੋਂ 13 ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਜਦੋਂ ਮੰਤਰੀ ਨੇ 13 ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਇੰਸਪੈਕਟਰਾਂ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 6 ਤੋਂ 9 ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਗ੍ਰੈਜੂਏਟ ਨਹੀਂ ਸਨ ਪਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 2 ਦੀ ਚੋਣ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ

(3) 1969 SLR 400

ਇਹ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਸੇਵਾ ਰਿਕਾਰਡ ਉਸ ਨੂੰ ਤਰੱਕੀ ਲਈ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਸਥਾਈ ਤਰੱਕੀ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜੋ, ਸਮੇਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ, ਸਥਾਈ ਤਰੱਕੀ ਵਿੱਚ ਪਰਿਪੱਕ ਹੋ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਅਯੋਗ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਲਬਧਤਾ। ਸਿੱਧੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਯੋਗ ਉਮੀਦਵਾਰ। ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸਦੀ ਸਵੀਕ੍ਰਿਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਜਾਰੀ ਨਾ ਕਰਨਾ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਨਾਗਰਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਨਰੂਲਾ, ਜੇ. ਨੇ *ਪਰਸ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ* (4) ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਗੱਲ ਰੱਖੀ ਹੈ ਕਿ-

".....ਇਹ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਚੁਣੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਸੀਨੀਅਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਯੋਗਤਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਅਕਤੀ। ਇੱਕ ਵਾਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਚੋਣ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਉੱਚ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ - ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਚੋਣ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਉੱਤਮ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਪੱਖਪਾਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਸੁਣੇ ਜਾਣ ਦਾ ਢੁਕਵਾਂ ਮੌਕਾ। ਇਹ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ ਛੱਡਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ।

ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਡਾ. (ਮਿਸ) ਬਿਨਾਪਾਨੀ ਮਰਨ ਦੇ ਕੇਸ (2), (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

(15) ਇਸ ਨੇ ਪਤਰਕਾਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ 5 ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 21 ਜਨਵਰੀ 1970 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ 13 ਫਰਵਰੀ, 1970 ਤੋਂ * ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਸਹਾਇਕ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਫਸਰ ਵਜੋਂ ਤਰੱਕੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਬੇਅਰਥ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਪੁਰਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ 15 ਜੂਨ, 1968 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਸੇਵਾ ਦਾ ਲਾਭ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਲਾਭ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ।

(4) 1969 ਦੇ ਸੀਡਬਲਯੂ ਨੰਬਰ 1978 ਨੇ 13 ਮਾਰਚ, 1970 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

(16) ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ, 15 ਜੂਨ, 1968 ਦਾ ਹੁਕਮ (ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਤੇ ਨਕਲ 'ਬੀ' ਦਾ ਨਕਲ) ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ 1 ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਜਵਾਬਦੇਹ 2 ਦੀ

Hardial Singh v. State of Punjab etc. (Tuli, J.)

ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ 'ਤੇ ਮੁੜ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਜੋ ਇਸ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਐਨ.ਕੇ.ਐਸ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਕੰਚਨ

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ *

ਬਾਲ ਰਾਜ ਤੁਲੀ, ਜੇ.

Hardial Singh v. State of Punjab etc. (Tuli, J.)

ਮੈਸਰਜ਼ ਸ਼ੁੱਭ ਰਾਮ ਨਥਾ ਰਾਮ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ.

ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ, - ਜਵਾਬਦਾਰਾ।

1970 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 408

4 ਅਗਸਤ 1970 ਈ.

ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ (195G ਦਾ LXXIV) — ਸੈਕਸ਼ਨ 14 (vi) — ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ (1948 ਦਾ XLVI) — ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ' ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ (3) — “ਕਪਾਹ ਦੇ ਬੀਜ” — ਕੀ “ਤੇਲ ਦੇ ਬੀਜ” ਜਿਵੇਂ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਦੇ ਐਕਟ.

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ “ਕਪਾਹ-ਬੀਜ” “ਤੇਲ ਦੇ ਬੀਜ” ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1948 ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਸੀ' ਦੀ ਐਂਟਰੀ (3) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਕੇਂਦਰੀ ਵਿਕਰੀ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 (vi) ਵਿੱਚ ਵੀ।, 1956, ਕਿਉਂਕਿ ਕਪਾਹ ਦੇ ਬੀਜਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਤੇਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਦਯੋਗਾਂ ਵਿੱਚ ਵਨਸਪਤੀ ਘੀ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਮਨੁੱਖੀ ਖਪਤ ਲਈ ਹੈ।

(ਪਰਾ ੫)

226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ 14 ਜਨਵਰੀ, 1970 ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ, ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਜਵਾਬਦਾਰਾ ਰੁਪਏ ਦੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਮੰਗ ਜਾਂ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੋਂ 1,055.83 ਪੈਸੇ ਜਾਂ ਉਕਤ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਜਾਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਰਿੱਟ * ਪਟੀਸ਼ਨ 1 ਦੇ ਲਿਖਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ, ਅਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਲਾਗਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਐਚ ਅਰਬੰਸ ਐਲ ਏ, ਇੱਕ ਵਕੀਲ।

DN ਆਰ ਐਮਪਾਲ, ਇੱਕ ਸਹਾਇਕ ਏ ਵਕੀਲ -ਜੀ ਐਨਰਾਈ (ਪੀ.ਬੀ.), ਜਵਾਬ ਲਈ।